

Diplomová práce Michaly Dolanové *Současné antropologické divadlo v Polsku* je kupodivu u nás, pokud vím, vlastně teprve prvním pokusem šířeji zmapovat současný vývoj a dnes i silný proud polských divadel, zvaných antropologickými, přičemž díky jeho předchůdcům (J.Grotowski) i současníkům (W.Staniewski) jde o divadelní proud už s velkou mezinárodní prestiží. Ostatně i naše *Farma v jeskyni* se živí impulsy tohoto proudu a hlásí se sebevědomě k této „antropologické rodině“. Diplomantka přitom využila ve své práci dvouoborové studium polonistiky a divadelní vědy a rozhodujícím podnětem k její práci byla určitě stáž ve varšavském institutu „antropologie widowisk“. Je to vidět na celkovém rozvrhu její práce, klidném popisu zadaného tématu, na bohaté literatuře apod.

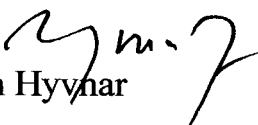
V první kapitole se pokusila diplomantka vymezit pojem divadelní antropologie a je nutné dodat, že toto vymezení nemá ambice být definitivním, čili definicí, ale slouží k orientaci a zaměření čtenáře, neboť tento proud divadla a jeho reflexe, doposud spolu těsně kooperujících jako dvojčata (tak ostatně v Polsku berou i W.Staniewského a L.Kolankiewiczze), je příliš mnohostranný i různorodý a narušuje v mnohém běžnou představu o divadle. Víme o jeho zastáncích s jistotou jen to, že chtějí ukrást počátek divadla Thespidovi a hledat jej hlouběji nebo že odmítají divadlo založené jen na filologii a nechávají se „nakazit“ etnologií a kulturní antropologií. A utíkají od estetiky ke komunikačnímu pojetí divadla, které je pak součástí tzv. widowisk.

Druhou a třetí kapitulu diplomantka věnuje předchůdcům a inspirátorům, kde nepochybně vedle Artauda hraje rozhodující roli domácí polská tradice od romantismu ke Grotowskému. Poté nás už seznamuje s vybranými reprezentanty polské divadelní antropologie – s Gardzienicemi, se soubory Wegajty a Pieśń Kozla. Její kapitoly jsou doslova nabity informacemi a čtenář si skutečně může získat zasvěcený pohled na tento zajímavý, svěží a energický divadelní proud.

Jako školitel musím dodat, že diplomantka pracovala samostatně a na každé stránce je vidět, že ví, o čem píše a že si mnohé věci prodiskutovala i s kolegy ve Varšavě. Všichni víme, že jakkoli jsou nám Poláci blízko, stále jsou nám vzdáleni růzností tradic a tak píše-li Čech o polském divadle, musí být i jakýmsi „překladačem“. Dolanová jím je a to mne jako polonistu těší.

Její práci doporučuji k obhajobě.

7.9.2007

  
doc. Jan Hyvňar